„Langfredagssalme“.

Hjerte! kunde Ord du finde,
Ord, som drog dig ret til Minde
Kongen paa den haarde Trone,
Kongen med sin Tornekrone, —
Dybt du sank i Støvet ned.

Over Korset hvælves Himlen,
Rundt om støjer Folkevrimlen,
Kvindeflokken bittert græder,
Stridsmænd lodde om hans Klæder,
Himlens Engle tie brat.

Hvorfor er du selv saa stille,
Du, som kunde, om du vilde,
Stige ned fra Korsets Vaande,
Splitte Verden med din Aande,
Knuse dine Fjenders Hob?

Ned du kunde ikke stige,
Kærligheden er dit Rige,
Kærligheden haardt dig trængte,
Derfor du saa stille hængte.
Villig bar du Dødens Ve.

Mens paa dig jeg Øjet fæster,
Underlige, stille Mester,
Tvende Ting jeg faar at skue:
Kærligheden i dens Lue
Og min egen mørke Sjæl.

Naar saa haardt du drager Aande,
Jeg er skyldig i din Vaande,
Ogsaa mine Synder mange
Gjorde Timerne dig lange,
Kaldte dine Sukke frem.

Smerten dog, som i dig brænder,
Til Velsignelse du vender.
Blodet, rundet for min Brøde,
Det er Himlens Roser røde,
Duftende i Livets Vaar.

Du, som i din dybe Kummer
Guddomskærligheden rummer,
Lad din Kærlighed, den stærke,
Sætte i min Sjæl sit Mærke,
Slette ud min Synd for Gud!

Naar jeg saa, mod Døden bøjet,
Vandrer bort og lukker Øjet,
Giv mig Fred, som helst jeg vilde,
Gør mig for dit Ansigt stille,
Korsets stærke, stille Helt!“

„G. T.“ i „Mm.“s Sbl.

En Kvindes Kærlighed.

Italiensk Novellette.

„Kære Ven,“ sagde han — „Kærlighed bestaar hovedsagelig af Egennytte!“

„Hvordan vil du bevise det?“

„Jo, derved at Mennesker kun elsker dem, af hvem de genelskes. For Eksempel — hvis Giulietta ikke besvarer Enricos Tilbøjelighed, giver han sig til at elske en anden, og jeg holder ti mod een paa, at han, inden et Aar er omme, kalder Giulietta en hjerteløs Kokette. Paa selv samme Maade gaar det med Giulietta. Skulde Enrico ikke bryde sig om hende, gifter hun sig med en anden eller fordyber sig i Politik og bliver „emanciperet“.

Nu om Stunder findes der ingen virkelig opofrende Kærlighed, der varer ved. Den forsvandt med vore Forfædre. Vi er adstadige og borgerlige i vor Kærlighed.

Vær forvisset om, at Kærlighed alene for Kærlighedens Skyld og trofast Kærlighed uden Gengæld forekommer kun i Romanerne . . .“

Francesko Mariotti syntes om at fremkomme med den Slags Paradokser. Jeg holdt meget af ham og saa paa en Maade op til ham. Jeg vidste, at der under det altsammen laa en vis Bitterhed, der et Par Gange var kommen frem hos ham i den sidste Tid. Desuden var Rygtet om en Kærlighedshistorie, i hvilken han havde spillet en af Hovedrollerne, kommet mig for Øre. Jeg forstod, at han endnu led af en Skuffelse.

Mariotti var Kunstner, men med en saa stor, privat Formue, at han var uafhængig af sin Kunst. Hans Billeder blev solgt til ganske gode Priser, og han havde allerede vundet Navn som en Fremtidens Mand. Han havde været forlovet med en meget smuk Amerikanerinde, men pludselig havde hun forelsket sig i en fornem Englænder og giftet sig med ham. Kort Tid efter fik jeg et Brev fra Mariotti, i hvilket han bad mig om at ledsage ham paa en Tur til Nordkysten, hvor vi skulde male sammen. Vi tog af Sted og arbejdede flittigt hele Tiden.

Jeg tror, at han søgte at glemme sin Sorg ved sit Arbejde, og det var kun nu og da, at Bitterheden brød frem hos ham.

Jeg mærkede dog tydeligt, hvor meget han havde forandret sig, og jeg velsignede ikke den Haand, der havde berøvet mig min livsglade Ven.

Det var en henrivende Juniaften, vi vandrede nede ved Strandbredden, medens Mariotti talte. — —

Pludselig lød en Stemme ved Siden af os:

„De vilde vel ikke sige mig, hvad Klokken er?“

Mariotti betragtede just Solen, der langsomt nærmede sig Horisonten. Jeg vendte mig om for at se, hvem det var, der havde talt til os. Det var en Kvinde.

Hun var klædt i en gammel, laset, rød Kjole. Om Halsen havde hun et Sjal, Fødderne var nøgne, og hendes brune Hænder og Arme var store og stærke som en Mands.

Hun stod taalmodigt og ventede paa Svar. Hun havde et godmodigt Ansigt, store og klare Øjne, Trækkene var bestemte, men Haaret groft og strídt, og Solen havde brændt hende ganske mørkebrun. Da jeg havde besvaret hendes Spørgsmaal, lagde jeg Mærke til, at hun var kommen ud af en ussel Jordhytte, uden for hvilken der stod en Tønde, fyldt med snavsede Pjalter.

„Bor De i den Hytte?“ spurgte jeg. „Og hvad tager De dem til?“

„Vi sælger Urter til Apoteket,“ svarede hun. „Det er min Mand og mig, der bor her. Han har været Soldat, og alle Soldater er lidt smaatossede; min Mand er somme Tider ogsaa lidt tosset. Jeg plukker Urter her nede ved Strandbredden og sælger dem, men jeg faldt for et Par Dage siden og blev ganske lam i den ene Side og kan nu ikke bukke mig mere.“

Var dette et Vink om at give hende en Almisse? Naturligvis var hun meget fattig.

„Og Deres Mand er Soldat?“

„Han har været Soldat, og min Søn er det nu.“

Hendes Øjne skinnede baade stolt og mildt, medens hun fortsatte:

„Jeg har ikke set min Dreng i Aar og Dag. Hans Fa'r er en Gang imellem lidt smaatosset, som sagt, og jeg vil ikke have, at de maa træffe hinanden. Jeg lader ham altid hilse, at vi har det godt, men er hele Dagen ude paa Arbejde. Jeg vil ikke tage mod de Penge, han sender os; dem kan han selv trænge til. Carlino er en god Søn; men det vilde ikke være godt for ham at komme hjem nu.“

Jeg havde opmærksomt hørt efter hendes Fortælling, og lidt efter bød jeg hende Godnat og bortfjernede mig. Jeg vidste ikke rigtig, om jeg burde have budt hende Penge, men jeg besluttede, at jeg i hvert Fald vilde gense denne stakkels Kvinde.

Mariotti kom hen til mig og sagde:

„Kvinder er nogle underlige Skabninger. Naar alt kommer til alt, vilde det være letere at udforske Havets og Bølgernes Tanker end Kvindesindets.“

„Eller en Kvindes Kærlighed?“

Han rynkede Panden.

„Denne Kvinde er en Taabe! Jeg kender hendes Historie. Manden prygler hende forfærdeligt. Hun faldt ikke ned fra Klippen; han slog hende, eller ogsaa stødte han hende ned. Trods alt det bliver hun hos ham og arbejder sig ihjel for hans Skyld.“

„Og endda kalder du Kærligheden egennyttig.“

Mariotti vilde øjensynlig ikke høre mig, og vi gik videre uden at sige noget.

* * *

Jeg gensaa den underlige, gamle Kvinde en eller to Gange og gav hende nogle Penge. Manden, der havde været borte i nogen Tid, var endnu ikke kommen hjem.

Det var blevet et forfærdeligt Uvejr med Storm og Torden. Jeg gik ned til den fattige Kones Hytte og spurgte hende, om hun ikke var bange for Uvejret. Men hun svarede roligt:

„Hvorfor skulde jeg være bange? Gud og Madonna beskytter mig nok.“

Og da jeg spurgte hende, hvorfor hun boede i en saadan ussel Hule, saa hun op og sagde helt vredt:

„Fordi jeg synes om det! Fugtigt? Her er ikke fugtigt! Min Mand kender Vejen til denne Hytte. Naar han kommer vaad og træt hjem, behøver han ikke at gaa langt for at finde mig.“

„Hvornaar venter De ham?“

„Jeg ved det ikke. Han er lidt tosset; alle Soldater er tossede.“

Snart efter saa jeg hende for sidste Gang. Det var en smuk Aften, og jeg havde bedt Mariotti følge mig ud i det fri.

Medens vi vandrede langs Strandbredden, sammenlignede jeg i mit stille Sind Genstanden for Mariottis tidligere Kærlighed med den stakkels Kvindes i Jordhytten. Den første havde taget imod en god Mands hele Hjerte og saa mange Opmærksomheder, han gad ødsle paa hende, og havde saa forladt ham, medens den anden kun levede og arbejdede for den Mand, der behandlede hende saa slet.

Vi vandrede omkring mellem Klipperne nede ved Stranden, og det begyndte allerede at mørkne. Pludselig fik jeg henne ved en Klippe Øje paa et sort Punkt, der bevægede sig.

„Hvad er det?“

„Kvinden fra Jordhytten! Hun er falden!“

„Han har vel endelig gjort det af med hende,“ sagde Mariotti og skyndte sig hen til det Sted, hvor hun laa. Da vi nærmede os hende, saa hun hastig op og sagde:

„Jeg er falden og har slaaet mig. Det er det hele.“

Mariotti bøjede sig ned over hende og betragtede hende nogle Øjeblikke. Derpaa hviskede han til mig:

„Hun dør . . .“

„Dør? Og her er ingen Læge i Nærheden?“

„Hvad siger De?“ spurgte hun.

„At De har stødt Deres Hoved.“

„Ja, jeg faldt og stødte det.“

„Er Deres Mand hjemme?“

„Ja, men han er lidt — lidt tosset i Dag. Alle Soldater er tossede — alle undtagen Carlino! Det er nu deres Maade at være paa!“

Hendes Stemme var mat, Øjnene var taagede, og hun aandede kun med Besvær. Hun forsøgte at tale, og jeg opfangede Ordene:

„Sig Carlino . . .“

„Hvad er det? Hvad er der i Vejen?“

Den nyankomne, der havde spurgt, var en Soldat. Det var en smuk, ung Knøs, der ved Synet af den stakkels Kvinde forskrækket udbrød:

„Moder!“

Hun løftede Hovedet, og hendes Øjne lyste af Glæde.

„Carlino,“ sagde hun. „Carlino!“

Saa sank hendes Hovede tilbage, og hun lukkede Øjnene.

Hun var død — død af Glæde.

* * *

Vi bar hende hen til Hytten, medens Carlino gjorde os flere Spørgsmaal. Han havde troet, at Moderen havde haft det bedre i den sidste Tid; thi med den Hilsen havde hun altid tilbagesendt hans Penge.

Ingen fik nogen Sinde Rede paa Aarsagen til den stakkels Kvindes Død. Hun havde sagt os, at hun var falden, men vi var af en anden Mening, som vi dog ikke omtalte, ikke engang til Carlino. Hvor angest havde hun ikke set ud, da hun havde sagt, at hun var falden. Hun havde været bange for, at vi skulde fatte Mistanke til hendes Mand.

Hytten stod ubeboet, og min Ven og jeg vendte tilbage til Rom.

Francesco var bleven i bedre Humør i den sidste Tid.

„Du havde Ret,“ sagde han en Dag til mig. „Alle Kvinder er ikke falske, fordi en af dem har været det. Den stakkels Kvinde i Hytten gav mig en Lektion. Hendes Kærlighed var oprigtig og ikke egennyttig. Og har nu én Kvinde traadt paa mit Hjerte, saa tænker jeg, at det kan blive lægt af en anden. Hvem veed?“

Jeg forlod ham — for første Gang i lang Tid — helt let om Hjertet. Engang vilde jeg vende tilbage til den samme Kyst, selv om det kun skulde være for at opsøge den ensomme Grav, hvor Carlinos Moder hvilede.

DANMARKSKORT.

Størrelse 23x28 Tommer. Trykt i forskellige Farver, viser klart Jernbaner, Byer, Købstæder og Flækker, samt alle betydelige Landsbyer, større Gaarde og Kirker.

Tilsendes i en Paprulle portofrit for 45c. i Frimærker. Enhver dansk Mand burde eje et Kort af Danmark.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Professor Poul la Cour som Lærer.

Kammerat med sine Elever var Poul la Cour egentlig aldrig udenfor Timerne paa Skolen. Vi havde næsten det Indtryk, at han ikke interesserede sig for os uden netop, naar vi sad som Elever omkring hans Kateder.

Men vi fandt det rimeligt, at navnlig han var for optaget til at kunne faa Tid til at „være noget“ for den enkelte, og specielt i Askov, hvor der skulde arbejdes, og hvor Forstander Schrøder sled tidligt og sent og derved gav Tonen an, føltes det ikke som noget Savn, at han, Videnskabsmanden, Opfinderen, maatte være for optaget til at svare paa elementære Spørgsmaal, saa meget mere, som vi i Timerne havde frit Slag til at spørge, saa „dumt“ vi vilde.

Men i Timerne kunde man overhovedet ikke tænke sig en mere omhyggelig, mere imødekommende og lemfældig Lære og Overhører end la Cour.

Og naar han i Tidens Løb udviklede sig til at blive en enestaaende populær Fremstiller af saa vanskelige Ting som Verdensbygningen og Klodernes Bevægelse eller Naturkræfternes mest indviklede Problemer eller besværlige geometriske Konstruktioner, saa skyldtes det sikkert hans aldrig svigtende Taalmodighed og Omhyggelighed for, at selv den mest tungnemme Elev havde fuld Forstaaelse af Problemerne.

I hans Øjne var et Spørgsmaal aldrig „dumt“, fordi det for ham var ét Vidnesbyrd om, at han selv enten ikke havde været i Stand til at fastholde Elevernes Opmærksomhed, eller han havde været mindre klar og let forstaaelig i sin Fremstilling. Og derfor lærte la Cour af sine Elever, som disse lærte af ham.

Den, der skriver disse Linier, har aldrig kendt en bedre Lærer end la Cour og er meget i Tvivl om, at hans Lige i det hele taget findes eller nogen Sinde har levet og virket. Thi han betragtede aldrig noget som „selvfølgeligt“, affærdigede aldrig en Elev med et Skuldertræk eller et Smil, og denne absolute Omhu og alvorlige Stræben for at opnaa den ubetingede Forstaaelse gjorde, at Eleverne selv lagde deres Opmærksomhed ind i Timerne.

Derfor var la Cours Timer en Fest og en Glæde paa Skolen. Arbejdet under hans Ledelse elektricerede os, og vi følte det som et Savn og et Tab, naar han ikke kunde komme, eller vi selv var forhindret.

Men var saaledes Arbejdet med selve Materialet en Glæde, saa fik la Cours Timer, og særlig hans Foredrag, en egen Karakter ved den alvorlige, personlige Farve, han lagde over sit Stof. Ikke saaledes, at han forsøgte at presse videnskabelige Kendsgerninger ind i sine Anskuelsers System. Dertil var han en altfor sandhedskærlig Natur.

Men i hans Fremstilling af Fysikkens Historie og Matematikkens Udvikling gik der en Understrøm af menneskelig Glæde over Fremskridtet i Naturerkendelsen og i denne menneskelige Tankes voksende Evne til at tumle med Problemerne.

Naar han efter at have gennemgaaet Beviserne for en matematisk Sætnings Rigtighed og ved Hjælp af disse havde løst en Opgave, plejede han spøgende paa Latin at tilføje: „Quod erat demonstrandum“ (hvilket var det, der skulde bevises). Og saa lyste hans Øjne med en saadan Forstaaelsens Glæde, at vi skulde tro, det var første Gang, han havde løst Problemet. Og derved fængslede han os paa en næsten troldomsagtig Maade.

Men foruden denne menneskelige Glæde ved Herredømmet over Stoffet — en Glæde, der naturligt forplantede sig til hans Elever — var der endnu noget andet, som vel paavirkede hans Elever dybest, nemlig den Glæde og Beundring, som han lagde for Dagen overfor selve Naturens Indretning.

Han fandt en Skønhed og en Harmoni i Matematikken, og da særlig Geometrien, en Visdom og en Rigdom i Naturens Husholdning, som ganske naturligt ofte i Slutningen af hans Foredrag formede sig som en Lovsang til ham, der havde skabt og indrettet denne vidunderlige Natur.

Det er da ikke for meget sagt, at vi Elever nærede en Ærbødighed for la Cour som for ingen anden af vore Lærere. Og naar det skete, at der gik „Revolution“ i Gemytterne, saa var la Cour den, der bedst forstod at appellere til vore bedre Følelser, hvad han saa at sige aldrig gjorde forgæves, fordi vi følte, at naar han sagde noget til os, saa var det hans personlige Overbevisning, han talte ud fra.

En gammel Askovit.

Ægtevielsesattester.

Vi har endelig opnaaet at faa en vellykket og elegant udført Ægtevielsesattest paa Dansk og i smagfulde Kulører. Det er ikke nogen Efterligning, men originalt udført af det bekendte Firma Ernst Kaufmann Co. Nr. 11 i vor illustrerede Katalog er en ringe Efterligning. Størrelsen er 17 X 22. Pris: $5 pr. Dusin. Haves ogsaa paa Engelsk til samme Pris.

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Holder De vore Blade?

„Danskeren“.
Nyhedsblad, udkommer to Gange ugentlig, koster kun $1.50 om Aaret. Det eneste danske Nyhedsblad, der udkommer to Gange om Ugen.

„Dansk luthersk Kirkeblad“
Officielt Organ for Den forenede danske ev. luth. Kirke i Amerika, udkommer ugentlig og koster kun $1.00 om Aaret.

„De Unges Blad i Amerika“.
Særlig for Ungdommen, udkommer en Gang om Maaneden og koster 50c om Aaret.

„Børnebladet.“
Et illustreret Blad for Børnene, et udmærket Blad for Søndagsskoler, udkommer ugentlig og koster 50c om Aaret.

Send alle Bestillinger til

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
BLAIR, NEBR.

Gudlige Smaaskrifter.

Nye, som ikke findes i vort sidste Katalog.

De bedes bestilt efter Nr.

Nr. 113. Den sande og falske Fred. 24 Sider i Omslag 5c.
Nr. 525. Hvorfor ringeagte I Bibelen. 32 Sider. Pris 6c.
Nr. 526. Fald og Oprejsning. Efter Svensk. Folkelivet. Af H. K. 58 Sider, Pris 10c.
Nr. 527. Omsider funden af Hyrden. En døendes Livsskildring. Genfortalt af Kristine Wormark. 32 Sider. Pris 6c.
Nr. 490. Hvorfor mærke vi saa lidt til Glæden hos Guds Børn Af Johannes Blauenfeldt. 16 Sider. Pris 4c.
Nr. 491. Se jeg staar for Døren og banker. Af Johannes Gozner. 60 Sider. Pris 10c.
Nr. 492. Skovhuset. Efter svensk Folkeliv. Af H. K. 52 Sider. Pris 10c.
Nr. 493. Den fritænkeriske Skomager. Et Blad af Vest Londons Missionshistorie. Af Pastor Hugh Price Hughes. 52 Sider. 10c.
Nr. 494. Vor Trøst i Liv og Død. En Erindring fra Krigen i 1870. 18 Sider. Pris 4c.
Nr. 495. „Om nogen tørster, han komme.“ Af Biskop J. C. Ryle. 32 Sider Pris 6c.
Nr. 490. Fra Død til Liv. En Fortælling fra Luthers Liv. Af Ernest Evers. 24 Sider. Pris 4c.
Nr. 498. De unyttige Ord. En Betragtning. Af E. Stæhelin. 24 Sider. Pris 4c.
Nr. 499. En kostelig Arv. En Fortælling fra Missionen i Bagindien. 24 Sider. Pris 4c.
Nr. 500. Med eet Pund. Af Kristine Wormach. 32 Sider. Pris 6c.
Nr. 501. Løst ud af Snaren. En Julefortælling. 24 S. Pris 4c.
Nr. 503. Den store Forsoningsdag. En Fortælling fra det jødiske Folkeliv. Af Philip Gordon, Jødemissionær. 20 Sider. Pris 4c.
Nr. 504. Har du Fred? Af Biskop J. C. Ryle. 48 Sider. Pris 8c.
Nr 505. I Lægens Ventesværelse. Af Fr. Oldenborg. 24 Sider. Pris 4c.
Nr. 506. Gennem Porten. Fortælling af Gerhardt. 48 Sider. Pris 10c.
Nr. 507. Af en Kvindes Liv. 56 Sider. Pris 10c.
Nr. 508. Julebrev til en syg. Af Johanne Blauenfeldt. 20 Sider. Pris 4c.
Nr. 512. To Ynglinger. Fortælling fra det virkelige Liv. 32 Sider. Pris 6c.
Nr. 513. Er du Arving? Af Biskop J. C. Ryle. 44 Sider. Pris 8c.
Nr. 514. Doktorens Testament. Efter svensk Folkeliv. Af H. K. 48 Sider. Pris 10c.
Nr. 515. Gennem Kamp til Sejer. Et Billede fra det indiske Missionsliv. Af Missionær V. Lythi. 20 Sider. Pris 4c.
Nr. 516. „En retfærdigs Bøn formaar meget“. 34 Sider. Pris 6c.
Nr. 517. Guds Haand over Vandene. Af N. Friis. 40 Sider. Pris 8c.
Nr. 518. Noget at leve for. 20 Sider. Pris 4c.
Nr. 519. I gode Hænder. Af M. O. 64 Sider. Pris 12c.
Nr. 520. Vejen til Salighed. En Samtale. 24 Sider. Pris 4c.
Nr. 521. Med Gud. Af Erik Norden. 48 Sider. Pris 10c.
Nr. 522. En dansk Søgut. Fortælling af Albert. 40 Sider. Pris 8c.
Nr. 523. En Jødinde ved Korsets Fod. Af M. Woldem. 56 Sider. Pris 10c.
Nr. 524. En ejendommelig Frugt af Hedningemissionen. Af G. H. Schneider. 32 Sider. Pris 6c.

Erholdes indtil udsolgt i

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.